

Sygn. akt: IV U 1107/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała - Koziół

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2021 r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania wnioskodawcy **J. K.**

od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 22.03.2021 r., znak: (...)

o zasiłek chorobowy

I. zmienia zaskarżoną decyzję organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 22.03.2021 r., znak: (...) i przyznaje wnioskodawcy J. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1.11.2020 r. do dnia 1.04.2021 r. ;

II. orzeka, że koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 marca 2021 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił ubezpieczonemu J. K. prawa do otrzymania prawa do zasiłku chorobowego za okres 1.11.2020-1.04.2021 r.

W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. stwierdził, powołując się na treść art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony natomiast jest uprawniony do emerytury, w związku z czym brak jest podstaw do wypłaty zasiłku chorobowego.

Odwołanie od decyzji złożył **ubezpieczony J. K.**, wskazując, że organ rentowy podszedł do zagadnienia wyłącznie literalnie, nie analizując dogłębnie zaistniałej sytuacji. Zwrócił jednocześnie uwagę na orzecznictwo, zgodnie z którym wystarczającą przesłanką do wypłaty zasiłku chorobowego jest brak możliwości poszukiwania pracy.

W odpowiedzi na odwołanie **Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.** wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Rejonowy ustalił następujący , co następuje:

Ubezpieczony J. K. podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu, z tytułu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. od dnia 1 listopada 2018 roku do dnia 31 października 2020 roku.

W okresie od 1 listopada 2020 roku do 1 kwietnia 2021 roku ubezpieczony był niezdolny do pracy z powodu choroby.

Wnioskiem, który wpłynął do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oddział we W. dnia 16 marca 2021 roku, ubezpieczony wniósł o przyznanie mu zasiłku chorobowego za okres 1 listopada 2020 roku do 1 kwietnia 2021 roku.

Ubezpieczony ma ustalone od dnia 1 maja 1999 r. prawo do emerytury wojskowej na podstawie ustawy ustawa z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 586 z późn. zm.).

(okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, które nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem wynikały wprost ze zgodnych oświadczeń stron znajdując jednocześnie potwierdzenie w dokumentach złożonych do akt sprawy. Autentyczność i prawdziwość dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu ani nie była kwestionowana przez strony.

Spór stron sprowadzał się do sporu w zakresie prawa, a w szczególności do oceny, czy uprawnienie ubezpieczonego do emerytury wojskowej pozbawia go prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia społecznego.

W tym zakresie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych powoływał się na przepis art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1368, z późn. zm. zwana dalej ustawą zasiłkową). Zgodnie z wymienionym przepisem zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstaje w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstaje po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Poza sporem pozostawała okoliczność, iż tytuł ubezpieczenia ubezpieczonego ustał 31 października 2020 r. oraz że w okresie od 1 listopada 2020 r. do 1 kwietnia 2021 r. ubezpieczony był niezdolny do pracy. Poza sporem pozostawała również okoliczność, iż ubezpieczony od dnia 1 maja 1999 r. jest uprawniony do emerytury wojskowej na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 586 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 870), zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstaje w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstaje po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ww. przepis ma jednak tylko zastosowanie w przypadku ustalonego prawa do emerytury lub renty z funduszu ubezpieczeń społecznych, a więc z powszechnego ubezpieczenia społecznego. Takie jest też ugruntowane stanowisko judykatury. Jak bowiem wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2013 r. w sprawie II UK 196/12 (OSNAPiUS 2013/23-24/287), wskazał, że pobieranie emerytury wojskowej przyznanej na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin nie stanowi okoliczności wyłączającej prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w

razie choroby i macierzyństwa. Nie została w nim wymieniona emerytura wojskowa, więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia zastosowania art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Jak zaś słusznie zauważył SN w postanowieniu z dnia 28 marca 2019 roku, sygn. akt I UK 128/18 określenie "emerytura", którym się posługuje wymieniony przepis, nie może być uznane za pojęcie zbiorcze, obejmujące wszystkie świadczenia przyznawane z tytułu wieku i (lub) wysługi nie tylko z ubezpieczenia emerytalnego, lecz także w postaci świadczeń zabezpieczeniowych z budżetu, jakim jest "emerytura wojskowa" i nie jest tożsame z tym pojęciem.

Identycznie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie II UK 168/11, podnosząc, że pobieranie policyjnej renty inwalidzkiej III grupy na podstawie art. 19 w związku z art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 z późn. zm.) nie wyłącza prawa ubezpieczonego do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego oraz prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd ten wskazał, że z regulacji wskazanej w art. 13 wynika, że prawo do zasiłku po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie przysługuje podmiotom objętym zakresem jej stosowania jedynie we wskazanych w niej sytuacjach. W przypadku, gdy ubezpieczony ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, a nie innej renty. Należy w związku z tym wskazać, że rentą z tytułu niezdolności do pracy jest renta z tytułu niezdolności do pracy w rozumieniu art. 3 pkt 2 oraz art. 57, 57a i 60 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) oraz renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 z późn. zm.). Renty te zostały wprost określone przez ustawodawcę jako "renta z tytułu niezdolności do pracy". Natomiast renta III grupy przysługująca funkcjonariuszowi Policji na podstawie art. 19 w zw. art. 20 ust. 1 pkt 3 PolicjaEmU przysługuje, co zostało wprost przez ustawodawcę wysłowione, osobom zdolnym do pracy oraz została określona jako "policyjna renta inwalidzka" (art. 2 pkt 1 lit. b). Rozszerzająca wykładnia art. 13 jest niedopuszczalna już z tego względu, że mogłaby prowadzić do pozbawienia uprawnionego prawa. Renta inwalidzka dla żołnierzy, policjantów czy funkcjonariuszy służby więziennej przysługuje z powodu niezdolności do służby, a nie niezdolności do pracy.

Za takim rozumieniem wskazanego sformułowania przemawia także funkcja zasiłku chorobowego oraz samego ubezpieczenia chorobowego. Ubezpieczenie to obejmuje ryzyko okresowego, przemijającego braku możliwości wykonywania pracy z powodu choroby lub sytuacji wynikającej z macierzyństwa. Świadczenia wypłacane z tego rodzaju ubezpieczenia winny przeciwdziałać ujemnym skutkom wywołanym przez ziszczenie się wskazanego ryzyka, w szczególności zapobiegać zubożeniu ubezpieczonego, który nie osiąga dochodu z racji zniesionej możliwości zarobkowania.

Mając to na uwadze Sąd uznał, że wobec posiadania przez ubezpieczonego prawa do emerytury wojskowej, nie zaś do emerytury wskazanej w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, nie było podstaw do zastosowania w niniejszym przypadku przepisu art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy i odmówieniu wnioskodawcy - z powołaniem się tylko na ten przepis - prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres od 1 listopada 2020 roku do 1 kwietnia 2021 roku.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zmienił zaskarżoną decyzję zgodnie z żądaniem odwołującego się.